

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 116/09-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti spoločnosti 3., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátkou Mgr. G. H., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 a jeho rozsudkom z 20. februára 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti 3., s. r. o., na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 a jeho rozsudkom z 20. februára 2008 p o r u š e n é b o l o .

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 z 20. februára 2008 z r u š u j e .

3. Spoločnosti 3., s. r. o., p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 412,19 € (slovom štyristodvanásť eur a devätnásť centov), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne Mgr. G. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 116/09-18 zo 17. marca 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti 3., s. r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 a jeho rozsudkom z 20. februára 2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou pôvodne Okresnému súdu Bratislava II, ktorá bola neskôr na základe rozhodnutia o kompetenčnom konflikte najvyšším súdom pridelená na prerokovanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), domáhala od žalovanej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „žalovaná“), zaplataenia náhrady škody v sume 830 653 Sk. Uvedená škoda mala sťažovateľke vzniknúť postupom žalovanej, ktorá v období od júla 1996 do apríla 1999 odmietala s ňou uzatvoriť zmluvný kontrakt o kúpe motorovej nafty. Žalovaná v tom období

mala na trhu s motorovou naftou najvýhodnejšie (najnižšie) ceny a s inými odberateľmi takéto zmluvy uzatvorila. Týmto postupom žalovaná podľa sťažovateľky zneužila svoje dominantné postavenie na trhu s uvedenou komoditou spočívajúce v schopnosti ponúknuť odberateľom najnižšiu cenu, čím sa podľa sťažovateľky mala dopustiť „*nedovoleného obmedzovania hospodárskej súťaže*“.

Predmetnú žalobu sťažovateľky krajský súd zamietol rozsudkom sp. zn. 34 Cb 106/2001 z 19. mája 2005, pričom na základe odvolania sťažovateľky bol tento rozsudok zmenený rozsudkom odvolacieho najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 282/2005 z 13. decembra 2006 tak, že najvyšší súd žalobe sťažovateľky v plnom rozsahu vyhovel a uložil žalovanej zaplatiť sťažovateľke žalovanú sumu predstavujúcu náhradu škody s príslušenstvom. Rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 25. januára 2007.

Sťažovateľka namieta, že po právoplatnosti už uvedených rozsudkov jej bol doručený napadnutý rozsudok dovolacieho najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 z 20. februára 2008, ktorým bolo rozhodnuté o dovolaní žalovanej proti rozsudku odvolacieho najvyššieho súdu, pričom o podaní predmetného dovolania sťažovateľka nemala žiadnu vedomosť, nebolo jej zaslané ani len na vedomie, a to ani prvostupňovým krajským súdom, ani dovolacím najvyšším súdom, takže sa ani nemala možnosť k nemu vyjadriť. Uvedeným postupom dovolacieho najvyššieho súdu bolo podľa sťažovateľky porušené jej základné právo na spravodlivé súdne konanie, pretože jej bolo znemožnené konať pred dovolacím súdom a vyjadriť sa k dovolaniu žalovanej. Uvedené porušenie práv sťažovateľky je podľa jej tvrdení o to viac závažnejšie, že dovolací najvyšší súd napokon zrušil pre sťažovateľku dovtedy priaznivé rozhodnutie odvolacieho najvyššieho súdu so záväzným názorom pre ďalšie konanie odvolacieho súdu.

Sťažovateľka ďalej okrem iného uviedla, že: „Nikdy pred doručením Rozsudku porušovateľa spis. zn. 1 Obdo V 19/2007 zo dňa 20. februára 2008 a ani súčasne s týmto Rozsudkom porušovateľa spis. zn. 1 Obdo V 19/2007 zo dňa 20. februára 2008

sťažovateľovi nebolo doručené dovolanie spoločnosti S., a. s. proti Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 2 Obo 282/2005 zo dňa 13. decembra 2006.

Ani Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa, ktorému zrejme bolo doručené dovolanie spoločnosti S., a. s. proti Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 2 Obo 282/2005 zo dňa 13. decembra 2006, a ani porušovateľ ako dovolací súd neupovedomili sťažovateľa o tom, že spoločnosť S., a. s. podala dovolanie proti Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 2 Obo 282/2005 zo dňa 13. decembra 2006, a sťažovateľa nevyzvali a nedali sťažovateľovi možnosť, aby sa mohol vyjadriť k obsahu dovolania spoločnosti S., a. s. proti Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 2 Obo 282/2005 zo dňa 13. decembra 2006. (...)

Pretože porušovateľ svojim Rozsudkom spis. zn. 1 Obdo V 19/2007 zo dňa 20. februára 2008 rozhodol o dovolaní spoločnosti S., a. s. proti Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 2 Obo 282/2005 zo dňa 13. decembra 2006 napriek tomu, že:

- sťažovateľ o podaní tohto dovolania spoločnosti S., a. s. nebol upovedomený ani Krajským súdom v Bratislave ako súdom prvého stupňa a ani porušovateľom ako dovolacím súdom,

- ani Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa a ani porušovateľ ako dovolací súd nedoručili sťažovateľovi toto dovolanie spoločnosti S., a. s. a

- ani Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa a ani porušovateľ ako dovolací súd sťažovateľovi nedali možnosť sa k tomuto dovolaniu spoločnosti S., a. s. vyjadriť,

porušovateľ svojim postupom pred vydaním Rozsudku spis. zn. 1 Obdo V 19/2007 zo dňa 20. februára 2008 vylúčil sťažovateľa z možnosti vyjadriť sa k dovolaniu spoločnosti S., a. s. a uplatňovať svoje práva účastníka občianskeho súdneho konania a porušovateľ tak v konaní vedenom pred porušovateľom pod spis. zn. 1 Obdo 19/2007 odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ tvrdí, že vyššie opísaným postupom porušovateľa v konaní vedenom pred porušovateľom pod spis. zn. 1 Obdo 19/2007 a Rozsudkom porušovateľa spis. zn. 1 Obdo V 19/2007 zo dňa 20. februára 2008, bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, bola porušená zásada kontradiktórnosti a tiež zásada rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania, ktoré sú obsahom práva na spravodlivé súdne konanie a na súdnu

ochranu. Porušovateľ tak porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 1 Obdo V 19/2007 zo dňa 20. februára 2008 bolo porušené základné právo spoločnosti 3., s. r. o. so sídlom Ž. (...) na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu podľa ustanovení čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a tiež podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 1 Obdo V 19/2007 zo dňa 20. februára 2008 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti 3., s. r. o. so sídlom Ž.(...) trovy konania vo výške 31.677,00 Sk k rukám Mgr. G. H., advokátky so sídlom B.(...) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za najvyšší súd jeho podpredsedníčka listom č. k. KP 8/09-41 z 3. júna 2009 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 30. júna 2009.

2.1 Podpredsedníčka najvyššieho vo svojom vyjadrení okrem iného uviedla:

„Zo spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 34 Cb 106/01 vyplýva, že dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho senátu skutočne nebolo doručené žalovanému, takže tento nemal možnosť sa k nemu vyjadriť. Považujem však za vhodné upozorniť na procesnú situáciu, ktorá medzičasom vznikla.

Po rozhodnutí dovolacieho súdu (dovolacieho senátu) bol spis predložený odvolaciemu senátu. Ten rozhodnutím zo 14. januára 2009 č. k. 2 Obo 58/2008-223 znovu rozhodol o odvolaní žalovaného a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 20. februára 2009. Domnievam sa, že po novom

rozhodnutí, ktoré nasledovalo po zrušujúcom dovolacom rozhodnutí, je už sťažnosť smerujúca proti dovolaciemu rozhodnutiu neaktuálna a tým bezpredmetná.

Súhlasíme s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku z 30. júna 2009 k vyjadreniu najvyššieho súdu uviedla:

„Z vyjadrenia porušovateľa vyplýva, že skutkové okolnosti tvrdené sťažovateľom v jeho sťažnosti sú pravdivé a nie sú medzi účastníkmi sporné, a že k sťažovateľom tvrdenému porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušovateľom došlo.

Porušovateľom uvádzaná procesná situácia, že konanie, v ktorom došlo k sťažovateľom tvrdenému porušeniu základných práv, bolo medzičasom právoplatne skončené, je len zľahčovaním nezákonného postupu a rozhodnutia porušovateľa. Okrem toho, ak dôjde k zrušeniu nezákonného rozhodnutia vydaného porušovateľom ako dovolacím súdom, sťažovateľ bude mať zrejme možnosť domáhať sa ďalšej nápravy podaním mimoriadneho opravného prostriedku.

V tejto súvislosti si sťažovateľ dovoľuje poukázať na závažné dôsledky sťažovateľom tvrdeného nezákonného postupu a rozhodnutia porušovateľa, ktoré spočívajú v tom, že sťažnosťou napadnuté nezákonné rozhodnutie porušovateľa prejudikovalo rozhodnutia iných súdov v iných konaniach vedených vo veci tých istých účastníkov (žalobcu 3., s. r. o. a žalovaného S., a. s.) na zhodnom právnom základe, v ktorých sa sťažovateľ proti žalovanému S., a. s. domáhal zaplataenia náhrady škody spôsobenej porušovateľovi (správne má byť sťažovateľovi, pozn.) protiprávnym konaním spoločnosti S., a. s. spočívajúcim v diskriminácii porušovateľa (správne má byť sťažovateľa, pozn.); po vydaní napadnutého nezákonného rozhodnutia porušovateľa súdy s poukazom na toto rozhodnutie postupne zamietli ostatné žaloby sťažovateľa. (...)

Sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti sťažovateľa.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Predmetom sťažnosti, ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie, bolo tvrdenie sťažovateľky, že postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a jeho rozsudkom sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 z 20. februára 2008 došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch(...)

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Ústavný súd rovnako judikoval, že rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských

právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom), najmä garanciám obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (mutatis mutandis I. ÚS 230/03).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

Z vyžiadaného súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 34 Cb 106/01 ústavný súd zistil, že dovolanie žalovanej proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 282/2005 z 13. decembra 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. januára 2007, nebolo sťažovateľke vôbec doručené na vyjadrenie, pričom tento procesný nedostatok nebol napravený ani v konaní pred dovolacím najvyšším súdom, pretože najvyšší súd 20. februára 2008 iba vyhlásil napadnutý rozsudok sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 bez nariadenia pojednávania. Uvedené skutočnosti potvrdila vo svojom vyjadrení aj podpredsedníčka najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu uvedeným postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 bola nepochybne porušená jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania, pretože sťažovateľke nebolo umožnené zaujať svoje stanovisko k dovolaniu žalovanej, a tým sa účinne podieľať na bránení svojho už právoplatne priznaného práva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 a jeho rozsudkom z 20. februára 2008

bolo porušené základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 19/2007 z 20. februára 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd v súvislosti s týmto návrhom sťažovateľky dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby využil aj svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, a preto vyhovel jej návrhu a zrušil označený rozsudok najvyššieho súdu tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

5. Vzhľadom na to, že sťažovateľka si neuplatnila nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ústavný súd o tomto nároku ani nerozhodoval.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si ich vyčíslila sumou 434,37 € vrátane 19 % DPH.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu je 191 Sk. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 je 115,90 € a hodnota režijného paušálu je 6,95 €. Sťažovateľke vznikol nárok na úhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 6 734 Sk, t. j. 223,53 € vrátane režijného paušálu a tiež jej vznikol nárok na úhradu trov za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2009 (vyjadrenie z 30. júna 2009) v sume 122,85 € vrátane režijného

paušálu. Sťažovateľke tak vznikol nárok na úhradu trov konania v celkovej sume 412,19 € vrátane 19 % DPH, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009